Сатира, товариші, своє діло робить. І тому тих, хто трудиться без напруження, корисно буває трошечки висміяти, вжалити. Це освіжатиме шкіру, прочищатиме пори, щоб шкіра дихала.

(З промови М. С. ХРУЩОВА в м. Цілиноградi).

НОВОРІЧНИЙ ПРИЙОМ У ПЕРЦЯ

— Зачекай, нового деркача настромлю.

перець

№ 1 (468). РІК ВИДАННЯ XXII

КИЇВ. СІЧЕНЬ 1962

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ — Як деякі фантасти свої твори писали і скільки ті твори яєць і молока давали. (Стор. 2).

★ — Останні новини про газетні вітрини, або який широкий світ з вінницьких „вікон“ видно. (Стор. 4).

★ — І далі: на кожній сторінці — по новинці.

Мал. БЕ-ША

У ПОЛІ ПІД СНІГОМ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

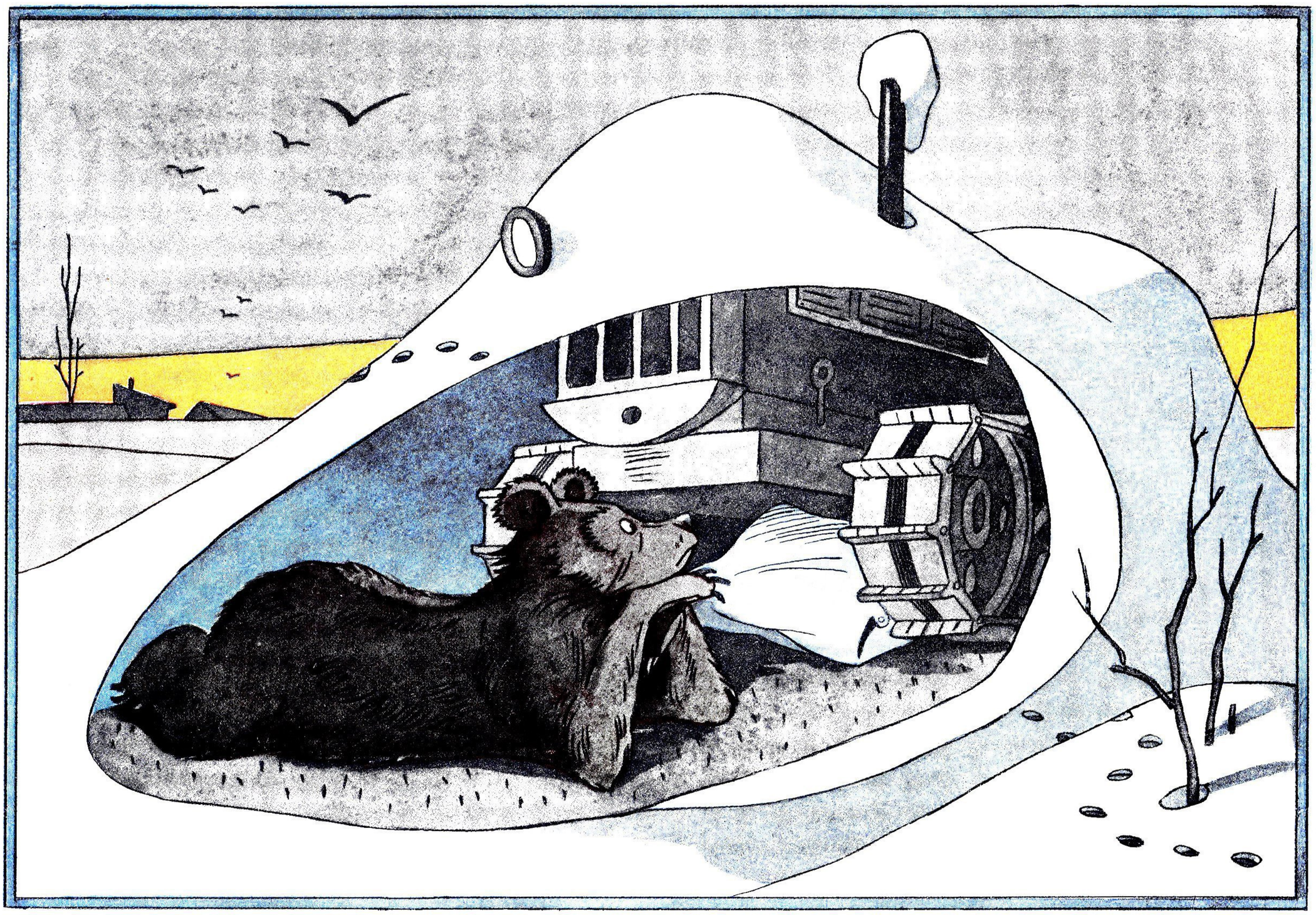

Ведмідь: — Щось не спиться... Трактора вивчити чи що?..

perec-ua.
perec-ua.

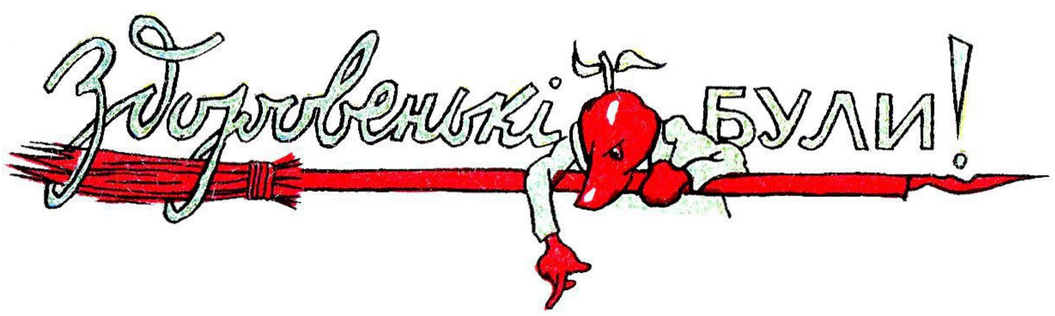

Дуже щирий лист П. Ф. СКИРТАЧУ — голові колгоспу ім. Чапаєва, Марківського району, Луганської області — у власні руки.

Моє вам шануваннячко, Петре Федоровичу!

Поздоровляю і вітаю вас з Новим роком, бажаю вам добрих успіхів у роботі, парубоцького здоров'я, великого особистого щастя! А ще бажаю вам у Новому році... Але про це скажу пізніше, хай вам покортить трошки.

Спочатку хочу поговорити з вами про фантастику. Як вам достеменно відомо, шановний Петре Федоровичу, фантазувати нікому не забороняється. Хочеш — фантазуй собі на здоров'ячко, пиши навіть фантастичні романи, повісті, сценарії. Міліція тебе за це не оштрафує, і літературна критика не скаже тобі ні слова, ані півслова.

Але є одна форма фантастики, яка у нас категорично заборонена і навіть карається законом. Це — коли не пишуть, а приписують. Авторам-фантастам, що працюють у цьому жанрі, згідно існуючого законоположення, видається гонорар у вигляді казенних харчів. Строк перебування на казенному утриманні визначає радянський суд в залежності від того, протягом якого часу приписувалось і по скільки приписувалось.

Таких фантастів, дякувати богові, за останній час поменшало, і таки здорово поменшало, бо домашні вареники — це таки домашні вареники, а домашній борщ — це таки домашній борщ! Але я не скажу, що їх уже зовсім не стало. І ви цього не скажете. І голова колгоспу ім. Суворова, Голованівського району, Кіровоградської області, С. М. Тарановський теж цього не скаже. Не скаже, хоч ви його ріжте, бо як же в нього повернеться язик таке сказати, коли він сам проявляє неабиякі здібності у вищезгаданому жанрі. Хочете вірте, хочете не вірте, а факт зостається фактом, що С. М. Тарановський тільки в другій половині минулого року зніс аж 9749 крашанок. «Нісся» С. М. Тарановський прямо в конторі колгоспу. Отак сяде собі за столом, упнеться очима в стелю і сидить, і сидить, і сидить, а потім гукає до бухгалтера:

— А що там у державній звітності по яйцю у нас значиться?
— Не дуже пусто, але й не дуже густо.
— Ну, запиши дві тисячі крашанок.
— А де вони взялися?
— Там, де треба, там і взялися!
— А кури про це знають?
— Яке тобі до того діло? Кажу запиши, значить, запиши!

Так поволеньки, поволеньки й «наніс» ваш голованівський колега у державну звітність цілу гору паперових яєць.

Я побоююсь, що ви зараз розсердитесь.

— А чого це ти, чортів Перчило, — скажете, — ставиш мене на одну поличку з тими фантастами? На якій такій підставі ти мені тулиш у колеги якогось там голованівського окозамилювача?

Не гарячіться, Петре Федоровичу, не гарячіться. Ставлю вас на одну поличку з товаришем Тарановським на повній підставі. Саме в ту пору, як Тарановський ніс яйця, ви давали «рекордні» надої молока. Отакечки сиділи собі в конторі колгоспу, доїли власну фантазію і гукали до бухгалтера колгоспу:

— Товариш Капля! Як там у нас з надоями?
— Та так собі: серединка на половинку.
— Ну, то запиши там тисячу літрів.

І так поволеньки, поволеньки і надоїли 498 центнерів паперового молока.

Так що ставлю вас на одну поличку з Тарановським правильно. Але поличка — це ще не біда. Дивіться, щоб не опинилися ви з ним на одній лавочці. Дивіться, ой дивіться, Петре Федоровичу, бо вдома, їй-богу, краще. Домашні вареники — це таки домашні вареники, а домашній борщ — це таки домашній борщ...

Запевняю від душі і серця!

Од вашого Перця.

КУПОЛ-НЕНАЖЕРА

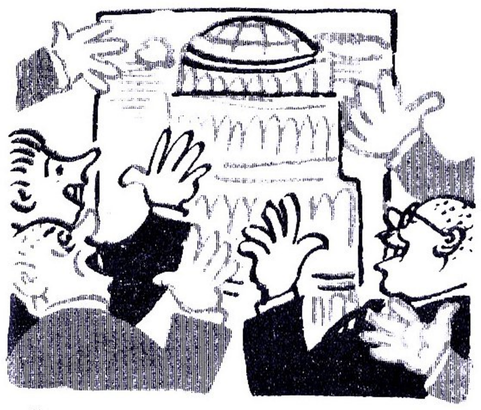

Зараз важко встановити, коли саме колишній голова Донецького міськвиконкому Олексій Михайлович Бахаєв став романтиком. Чи він передчував, що скоро змінить роботу, і вирішив на згадку про свою діяльність залишити в місті щось оригінальне й романтичне, чи йому набридла буденна метушня по впорядкуванню міста і його потягло кудись у захмарні висоти. Невідомо, коли саме на Олексія Михайловича найшло оте бажання прославитися, зате відомо, що зібрав він у себе своїх заступників та начальників відділів і повів такої:

— Досить кустарщини! Що видатного створили ми останнім часом? Будуємо житла, ремонтуємо житла, возимося з різними водогазо-каналізаціями, морочимо собі голову озелененням міста і т. д. і т. п. Корисне діло, звичайно, робимо, але все ж це буденна проза. А де романтика? Де зліт творчої думки? Не забувайте, що ми столиця Донецького краю. А в столиці мусить бути щось притаманне тільки столиці, щось надзвичайне, щось неповторне. Словом, я закликаю вас пофантазувати і висловити свої пропозиції...

Забуяла фантазія і полилися пропозиції.

Різні були пропозиції, багато їх було, але ми не будемо зупинятися на всіх, а розповімо про останню, яку прийняли як ділову.

— Тепер нам заздритимуть усі міськради від Львова до Владивостока. Ми таке встругнемо, що всі тільки ахнуть! — збуджено тер руки Бахаєв.

Першими «ахнули» вісімнадцять мільйонів карбованців. Їх було вкладено в будівництво споруди, на котру покладалося завдання викликати нездорові заздрощі у всіх міськрад від Львова до Владивостока.

Словом, почали у місті Донецьку будувати критий ринок. Але суть у тому, що колишнім батькам м. Донецька був потрібен не звичайний критий ринок, економічний при спорудженні і зручний при експлуатації. Ні. Вони замовили проект київському архітекторові Фельдману і натякнули, що мріють побачити «щось незвичайне».

І треба сказати, що архітектор Фельдман постарався на славу. Коли проект був готовий, всі знову ахнули. Це, власне, був не критий ринок, а щось середнє між мінаретом і мавританським палацом. Колони і колонки густим гаєм оточували споруду, різні цяцьки та витребеньки дерлися по її стінах до самісінького купола. Колони, колонки, цяцьки і витребеньки не тільки жерли кошти, вони зжерли майже всю корисну площу. У середині критого ринку важко було розминутися трьом тіткам з середньогабаритними кошиками, але цей дрібний факт не захмарював доброго настрою ні архітекторові, ні будівельникам, а Бахаєву й поготів. Їхні думки рвалися у високості, туди, куди зіп'явся величезний купол.

Начальник другого будівельного управління тресту «Промжитлобуд» Смошевський радів разом з усіма. Золотий дощ несподівано рясно пройшов над будуправлінням. Вісімнадцять мільйонів наче корова язиком злизала, а купол все ще тягся до неба.

Минуло три роки і три місяці... Нетерпіння побачити купол завершеним зростало, а будівництво затяглося.

Місцевому бюджетові довелось всохнути ще на два мільйони карбованців. Критий ринок ковтнув їх, наче собака муху.

А місто вирувало. Мешканці Донецька при зустрічі розпитували один одного:

— Що це будують?

— Кажуть, цирк!

— А от і не цирк, а планетарій, бачите, який купол? Там усі галактики вмістяться.

Олексієві Михайловичу Бахаєву не судилося побачити своє дітище з вікна кабінету голови Донецької міськради. Він перейшов на іншу роботу. Але дітище його не захиріло. Новий голова міськвиконкому т. Миронов теж не жалів коштів на цю будову, і критий ринок, кінець кінцем, відкрився.

Відкрився лише для того, щоб люди обминали його десятою дорогою. Купол ринку якийсь химерний: він чомусь любить обсипати людей шматками скла. Летить те скло з двадцятиметрової височини, розбивається об підлогу. Так розбиваються і надії директора управління ринками Жилоєдова виручити хоч частину коштів, угачених на будівництво та нескінченні ремонти ринку. І покупці, і продавці ігнорують критий ринок. Вони не хочуть підставляти голови під скляний град, що сиплеться з купола.

Купол-ненажера і досі ще пожирає кошти. Ремонти його тривають... Але досить про це. Фейлетон написано з іншою метою. Коли знайдуться де-небудь ще охочі полоскотати небо таким куполом, то хай спершу поконсультуються з донецькими куполотворцями. Ті їм порадять, як це зробити з висотою і з розмахом.

Валентин БІЛОУСОВ.

Мовила жінка до чоловіка:
— Свято надходить, Семене:
«Шити-білити, завтра
великдень»,—
Так оце зараз і в мене!

Я оце Лесика погодувала,
Вклала його у коляску.
Йди з ним у сквер, а я з'їжджу
на ринок...
Добре? Зроби таку ласку!

— Ла-а-дно...— Прикрив він за
жінкою двері.
Став і потилицю чуха:
«Як же одразу я не додумавсь?
От, головешка, два вуха!

Зносить коляску згори та нагору?
То ж ізварила макітра!
Хай собі Лесик поспить на
балконі! —
Зовсім не гірше повітря!»

Так і зробив він. Вивіз коляску.
(Чи не для того й балкони?)
Днина груднева свіжа, морозна,—
Всюди самі тобі йони!

«Люлі, синочку, наче в
садочку!..»—
Тато приспівує басом...
Тихо навшпиньки йде із
балкону—
Спи, а татуньо тим часом...

Спить дитина так, що ну!
Сон міцний в малого.
Татко радий: — щодо сну
Хлопчик весь у нього...

Та сонненьке в пелюшках
Наловило рибки.
Плаче бідний той дітлах,
Пнеться стати дибки...

Люди чують унизу —
Щось-бо хлипа наче...
Леле, явно поблизу
Десь дитина плаче!

Хтось гукає: — Онде... Он!
— Де?
— Та он... будь ласка:
Проти скверика балкон!..
Голуба коляска...

А батьки ж... Дорослі де?
Чверть... І півгодини —
Та ніхто із них не йде
З хати до дитини.

В дім юнак побіг. Дзвонив,
Стукав їм у двері —
Теж ніхто не відчинив...
Люд зібрався в сквері.

Хтось порадив телефон —
Викликать пожежну
Й по драбині на балкон
Лізти обережно...

— Ні, в швидку... нуль-три
дзвони!—
Крикнув дід похилий.—
Мо' почаділи вони?
Досі б відчинили!

Гамір... Зойки... Співчуття...
Вся юрба в тривозі:
— Аж заходиться дитя...
Змерзне ж на морозі...

Раптом визвався в юрбі
Сміливий хлопчага.
І вже лізе по трубі
Юний молодчага.

Цей би, мабуть, досягнув
І до піднебесся:
О, вже руки простягнув
До малого Леся.

Ось уже його схопив,
Вдерся до кімнати.
А там... батечко хропе,
Хоч коти гармати...

Дмитро БІЛОУС.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

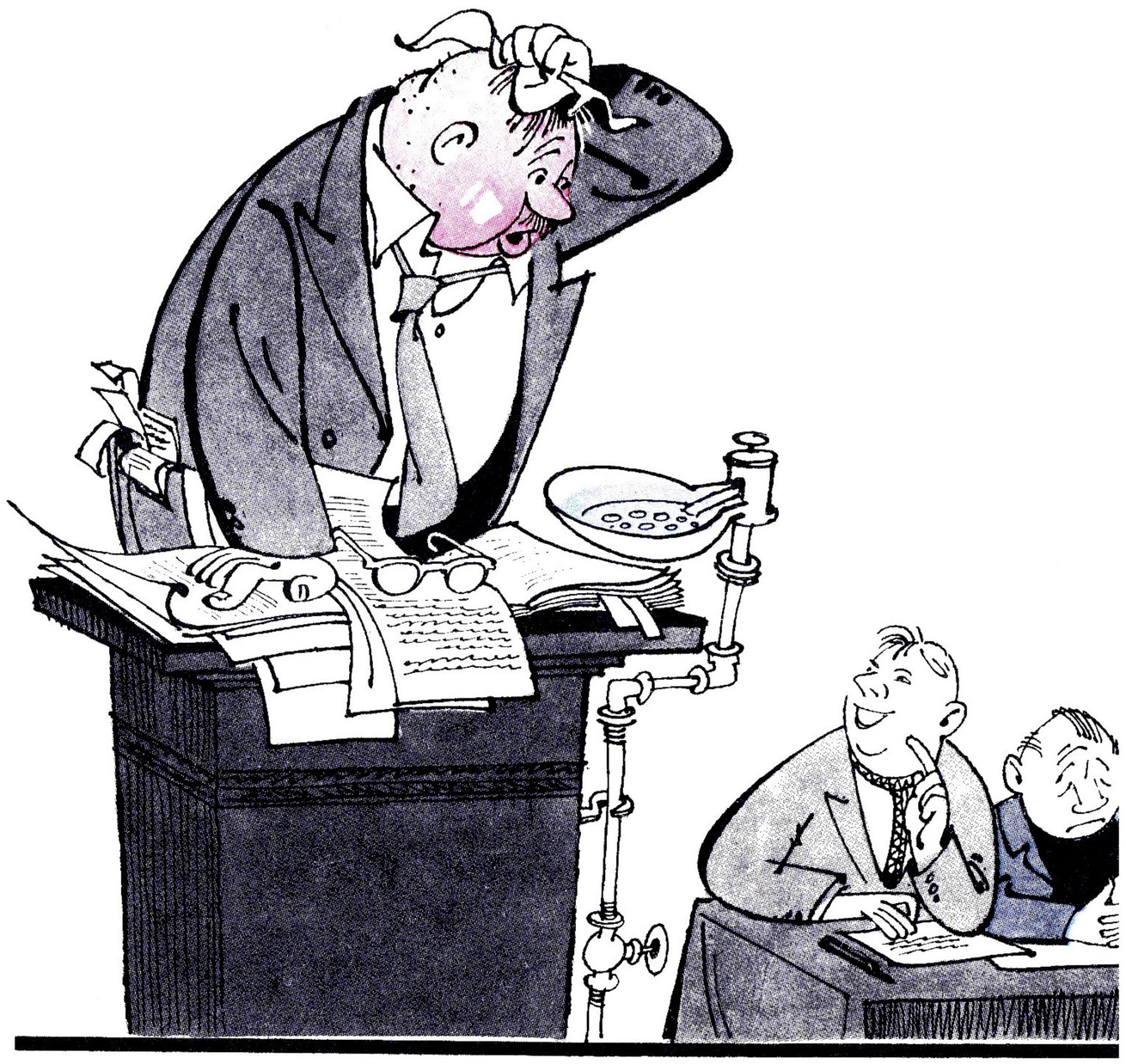

— А де ж графин?
— А навіщо? Ми вам автопоїлку поставили.

Кожну річ, подію чи явище треба розглядати з усіх боків. А особливо, коли подорожуєш. Подорожував я цього разу по цукровому краю, по Вінниччині славній. Подорожував і дивився на газетні вітрини. З усіх боків дивився. З одного боку подивишся — нескладна штука газетна вітрина. Узяти два стовпчики, вкопати їх у землю, прибити до них дерев'яного щита. На щит навісити дверцятка, засклити їх. Після закінчення столярних робіт рекомендується відразу ж, не відкладаючи на потім, розпочати малярні роботи, тобто пофарбувати цей витвір столярного мистецтва. Оце вам увесь типовий проект і вся технічна й технологічна документація звичайної газетної вітрини.

Словом, коли з одного боку глянути на газетну вітрину, то не така це вже й складна штука.

Але це, коли з одного боку. Бо вже, як з другого боку глянеш, то побачиш, що газетна вітрина — це вікно у широкий світ. Тут тобі і новини цікаві, й інформації важливі, й фейлетон смішний — все це газетна вітрина. На те вона й газетна, бо газета в ній обов'язково мусить бути. І обов'язково свіжа, обов'язково сьогоднішня.

Та от, поїздивши по Вінниччині і надивившись у багатьох районних центрах на газетні вітрини, я почав розглядати їх за такою не дуже веселою класифікацією:

а) газетна вітрина є, але газета в ній висить позаторішня;

б) газетна вітрина є, але газети в ній навіть і позаторішньої нема;

в) немає ні газети, ні газетної вітрини.

Коли більш широко деталізувати цю класифікацію, то газетні вітрини можна ще поділити (за їх зовнішніми ознаками) на: пофарбовані, пофарбовані колись, дуже давно і зовсім не пофарбовані; на: поламані давно і не відремонтовані та поламані недавно і також не відремонтовані; на засклені і такі, що колись були засклені.

Зараз проілюструю свою розповідь прикладами. Почну з міста Козятина, районного центру Вінницької області. Козятин належить до тих райцентрів, де газетні вітрини є. Але підпадають вони під літеру «а» (див. класифікацію). Тобто вітрина (ба, й не одна!) тут є, але газета в ній (і не одна) висить позаторішня.

У центрі міста, у скверику вишикувалося шість вітрин...

При більш детальному ознайомленні з ними мені пощастило встановити, що вони належать до тих вітрин, котрі фарбувалися і ремонтувалися в далекому минулому. Але не це насторожило мою увагу. У жодній із них я не міг до пуття прочитати газету. В одній — од газети залишилася тільки половина, у другій — газета своєю сухотною жовтизною натякала на свій похилий вік, у третій — не було скла, і газету заліпило снігом, з четвертої — звисали клапті того, що колись називалося газетою, а про п'яту та шосту — навіть згадувати не хочеться.

І ще одну деталь вельми корисно знати подорожньому чоловікові. По сусідству з вітринами у дворі ходить здоровенний неприв'язаний псюга. Лютий собака. Чогось йому дуже не подобається, коли хто наближається до вітрини. Псюга просто з себе виходить, гарчить і норовить штани пошматувати. Зрозуміло, що ця «деталь» не створює умов для читання газет...

На товарній станції в тому ж таки Козятині, біля червоного куточка, де вдень і вночі завжди повно робітників, була колись газетна вітрина... Зараз її слід шукати під літерою «в» (див. класифікацію). Була вітрина, і газети свіжі в ній мінялися кожного дня, і робітники ті газети читали... Все це було колись. Та газетна вітрина, може, й не така складна штука, як паровоз, але теж вимагає, щоб її, бодай, хоч раз на рік ремонтували і фарбували. Але така морока виявилася не під силу козятинським пропагандистам друкованого слова, і вони махнули на неї рукою. І, видать, що не раз махнули, бо від того махання знявся вітер і здув вітрину. Упала вона і більше вже не підвелась...

Так і не вичитавши в козятинських газетних вітринах нічого цікавого, я подався до м. Літина.

Приїхав. Зліз з автобуса якраз біля чайної і повеселішав... Коло самісінької чайної стояла газетна вітрина, а коло вітрини стояли веселі читачі. Спочатку я вирішив їхати далі. Мовляв, все в порядку, моє втручання тут не потрібне. Але цікавість перемогла, і я підійшов до веселої компанії. Підійшов і добре зробив, що підійшов. Виявилось, що веселість у тих, що стояли біля вітрини, обумовлена була не духовним, а «тілесним» харчем... І навіть не харчем, а напоями. Тими, що «душу звеселяють».

Зручне місце вибрали у Літині для газетних вітрин. Біля них довго не затримаєшся. Тягне в чайну зайти погрітися. А як «погрієшся», то вже байдуже, за яке там число газета висить і що там у ній пишеться.

Коли вдатися до моєї класифікації, то літинські вітрини слід віднести до літери «а». Вітрини собі стоять, а газети собі висять. Ніхто їх не читає, бо вони — бог зна, за яке число.

Зате вітрини пофарбовані. Що пофарбовані, то пофарбовані. Певне, вся енергія й ентузіазм тут були витрачені на фарбування вітрин. А вже щоб свіжі газети кожного дня вішати — енергії не вистачило. Та є надія, що у Літині мобілізують усі резерви, і свіжі газети знайдуть шлях до вітрин.

Складніші справи у Немирові та Брацлаві. Тут треба починати все спочатку. Навіть слідів газетних вітрин у цих славних містах немає. Тут роботи, роботи та ще роботи! От де пригодиться моя технічна документація! Ви уявіть собі тільки: стовпчики тесати — це вам раз, дошки стругати — це вам два, ямки копати (щоб ті стовпчики закопати) — це вам три, дошки до стовпчиків прибивати — це вже маєте чотири.

Ні, аж страшно подумати, скільки тієї роботи! А дверцята навісити — це вам жарти? А засклити їх — це вам жук на паличці? А пофарбувати? Не буду ятрити душі батькам міст Немирова та Брацлава тими клопотами, бо мене самого мало сльоза не пройняла, коли я прикинув, скільки їх мороки чекає попереду з тими вітринами.

Куди їм до томашпільців! У Томашполі газетні вітрини я відніс до літери «б». Правда, той пункт не цілком класичний. Пункт передбачає повну відсутність газети у вітрині. Не хочу брати гріха на душу. У томашпільських вітринах вітер шелестить якимись клаптями, а от цілої, свіжої газети там що не бачив, то не бачив.

Не побачив я цілої свіжої газети і в Шпикові. Тут одна-єдина газетна вітрина проти неба дірами світиться. А решту вітрин у Шпикові повикорчовували. Щоб зайвої мороки не було.

Ну, досить, здається, ілюстрацій. Тепер уже й висновки пора робити. А які ж висновки? Доводити, що газетні вітрини — це важлива ділянка ідеологічної роботи? Так це однаково, що переконувати вінничан у тому, що вони солодкий цукор виробляють. Це вони й без мене знають.

Мені просто соромно за Вінницю. Це ж місто колись першим на Україні хорошу ініціативу проявило: створило в одному з своїх мальовничих куточків скверик преси. Хорошу ініціативу вінничан підхопили на Україні. У багатьох містах і селах республіки виросли такі скверики... І знаменитий вінницький скверик преси теж і досі живе й благоденствує. І свіжими газетами читачів тішить. Добре? Добре це, коли з одного боку глянути... А коли з другого, то виходить, що не може обласний центр своїм районним центрам хорошої традиції прищепити...

І це вже погано. Погано з усіх боків!

З Перцем подорожували і враження його записали
М. БІЛКУН, М. КОРНІЄНКО.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Є пропозиція оголосити місячник чемного обслуговування покупців...
— Місячник — багато. Давайте — тиждень!

НЕ ПЕЧЕ І НЕ ТЕЧЕ...

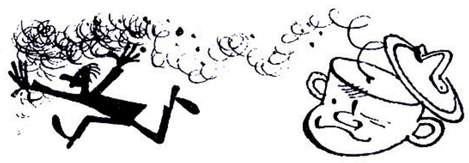

На питання, про яке піде мова, мешканці обласного міста Миколаєва реагують по-різному.

— Нам не пече, — кажуть одні.

— У нас не тече, — розводять руками другі.

— А у нас хоч у протигазі ходи, — кривляться треті.

Здавалося б, явний різнобій у думках. А насправді за усім цим криється одна думка: щось таке розладналося в управлінні Миколаївської міськводоканалізації. Але що саме?

Ця шановна установа повинна постачати спраглим воду, власникам газових плиток — балони з газом і стежити за справністю каналізації.

А в Миколаєві все навпаки. Води і газу — часто-густо не буває. Тоді воно не тільки «не пече і не тече», а й не варить і не капає. Зате в місті часто стоїть сморід, бо всю нечисть з міста по каналізації просто у Південний Буг та Інгул спускають.

От і тривожаться миколаївці: що воно там у міськводоканалізації розладналося? Адже ж є тут і начальник управління Костянтин Терентійович Штопенко, є головний інженер в особі Миколи Юхимовича Сулими, є начальник очисних споруд т. Пуговкін. І головний лікар міськсанепідстанції Антоніна Степанівна Пантелеєва у Миколаєві є.

Невже їм такий стан не пече?

О. ШАРАНДАК.

ЗНАМЕНИТА КАЛЮЖА

(БАЙКА)

Кричала раз Калюжа до Коня:
— В мені ти не мочи брудні копита,
Я ж не проста!.. Я дуже знаменита,
Бо Сонце у мені купається щодня!

Ф. НИКИФОРЧУК.

с. Михайлівка,
Ананьївського району,
Одеської області.

Не штука — вбити крука... Невелика мудрість — поливати грядки з відра. От якби труби, та насос, та двигун,— мріяли колгоспники артілі ім. Жданова, Ново-Василівського району, Запорізької області. Одним словом, якби механізоване зрошення.

— Механізоване? — посміхнувся начальник Запорізької контори «Укрмеліоводбуду» т. Семешко. — Прошу механізоване!

Уклав начальник контори договір з колгоспом. А колгосп у 1960 році переказав запорізьким меліораторам 54.000 карбованців.

Того ж таки 1960 року спеціалісти-меліоратори уклали труби, поставили насос. Залишилося тільки запустити двигуна, щоб полилася вода на колгоспні городи.

Але вода не полилася. Ще до того, як мала потекти вода, повтікали самі меліоратори.

Довго добивалися колгоспники до меліораторів, аж до самого т. Семешка добилися.

— Не працює система зрошування? — здивувався той. — Зараз виряджу нашого представника — запустить. Це нам раз плюнути!..

Представник і справді приїхав, і справді плюнув, і не раз.

— Та у вас же насос шиворіт-навиворіт поставлено!— сказав він.

— То переставте,— попросили колгоспники.

— Хай переставить той, хто монтував.

З того часу багато води утекло, тільки не по зрошувальній системі колгоспу ім. Жданова. Од неї на колгоспні городи і не капнуло.

БАБ'ЯЧА ДОЛЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Усіх дітей на мене одну покинули...

У Москві випущено першу партію глобусів Місяця. (З газет).

Мал. Л. КАПЛАНА

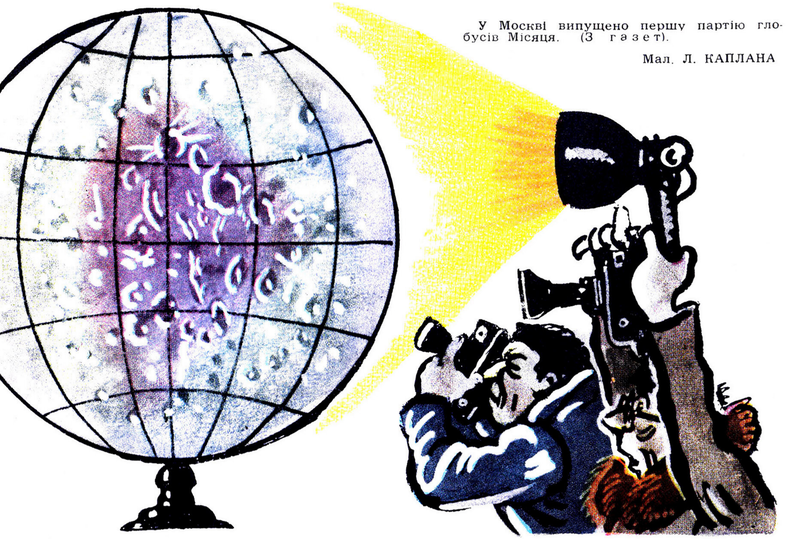

Американські кореспонденти: — Нарешті і ми зможемо сфотографувати зворотний бік Місяця.

Малюнок чеського художника Іржі КАЛОУСЕКА, зроблений спеціально для «Перця».

Летить стрілою.

Малюнок болгарського художника Любо МАРИНОВА, зроблений спеціально для «Перця».

Колиска війни.

Незабутня вечеря

Коментарі Перця записали:
Я. ВАЛАХ, Д. МОЛЯКЕВИЧ та Ю. ЯЧЕЙКИН.

Зустрічати Новий рік ми вирішили в себе. Як і завжди, домовилися діяти за «системою пікніка»: кожен готує вдома ту чи іншу страву, а потім уже приносить до нас. Тож і зібралися ми на сімейну раду. Ми — це мама, батько, моя дружина і я. Нам треба було вирішити найскладнішу проблему: кому з гостей що готувати.

Першим слово взяв батько.

— Милі мої, — почав він, — гадаю, ви погодитесь: завжди на зустрічі Нового року однією з найважливіших страв є голубці, бо який-то Новий рік без голубців?! Ми з свого боку забезпечимо вино, содову воду і каву! Але основне — хто готуватиме голубці?

— Хай за це візьметься мадам Попеску, — втрутилася мама. — У неї вони такі смачні виходять!

Батько спокійно і компетентно похитав головою:

— Ні! У мадам Попеску голубці виходять надто жирні! А в мене ж печінка, ви хіба забули? Найкращі голубці я їв у мадам Думітреску!

— У мадам Думітреску?! — схопилася дружина. — Та чи знаєте ви, як вона перчить голубці! Там того перцю аж на три печінки вистачить! Що? Голубці Думітрещихи! Одразу видно, що ви й не чули про голубці мадам Васілеску. Не голубці, а голуб'ятина! Делікатес! Не жирні, не переперчені, словом, чудо! Голубці треба доручити тільки мадам Васілеску.

Але батько був настроєний рішуче.

— Якщо голубці готуватиме не пані Думітреску, то я лягаю спати о 10 годині.

Мама й собі:

— Якщо голубці не доручите мадам Попеску, можете мене й не кликати до столу! — І одразу ж почала жалітися: — Чуєте! Зустрічають Новий рік у моїй хаті, а мене й до столу не кличуть!

Та моя дружина наполягала на своєму:

— Не будьте впертими! Сваритесь, мов діти: мадам Попеску чи мадам Думітреску. Хай буде мадам Васілеску і все! Я знаю, що кажу.

Тоді вже встряв у розмову і я:

— А я от що пропоную. Якщо ніхто не хоче, щоб голубці готувала мадам Григореску, бо, на мою думку, лише вона вміє готувати справжні голубці, тоді давайте відмовимось від нашого плану.

Дебатували ми того вечора аж до півночі, але марно. Кожен наполягав на своєму. Про інші страви й говорити ніхто не хотів. У списку значилися й паштети, і м'ясний салат, і бутерброди, і печеня, і торт, але оскільки ми не дійшли згоди, то й полягали сердиті.

На другий вечір події розгорталися так само. А через три дні наступав Новий рік. Тоді мене осінила ідея. Прийшовши на роботу вранці, я одразу ж узявся за телефон:

— Алло, мадам Григореску! Добрий день! Ми домовилися, що ви приносите голубці! Гаразд? Чудово! Візьміть і пару хлібин! До побачення, до вечора!

Я повернувся додому спокійний і зняв із себе будь-яку відповідальність:

— Робіть, що хочете! Мені однаково, чиї голубці їсти.

О 10 годині вечора 31 грудня, коли ми всі четверо розставляли склянки на столі, раптом хтось подзвонив. Це було подружжя Григореску.

— Що ви принесли? — поцікавився батько.

— Голубці! — відповіла мадам Григореску. — Ваш син мені їх замовив.

Батько раптом змарнів і вже тихо запитав:

— А в пакунку що у вас?

— Дві хлібини.

Уся моя сім'я аж почорніла, один я зрадів.

— Нічого, — кажу, — ось побачите, що я був правий. Подзвонили знову. Це було подружжя Васілеску.

— Що ви принесли? — поцікавилася мама.

— Та ж голубці! Невістка ваша так просила!

Мама аж позеленіла.

— А в пакунку що?

— Дві хлібини.

Я одразу подумав, що дві порції голубців не завадять нікому.

— Нічого, — кажу, — давайте їх сюди, підігріємо!

Коли я повернувся з кухні, знову пролунав дзвінок. Це було подружжя Попеску. У нього в руках була величезна каструля, а в неї — пакунок.

— Що там у тебе? — спитав я тремтливим голосом.

— Голубці, — одмовила мадам Попеску. — Я така рада була догодити твоїй мамі, вона ж мені дзвонила.

— А в пакунку що?

— Дві хлібини!

Батько аж посинів, дружина моя сіла до столу й стиснула голову руками, а я почав заїкатися, тільки мама, здавалося, трохи заспокоїлася.

Але ж наші гості — і Григореску, і Васілеску — мало не кипіли. Через хвилину вони щось шепнули Попеску, а через дві — всі зникли. Подзвонили знову — це було подружжя Думітреску.

— Що у вас там таке? — накинулися на прибулих не тільки члени моєї сім'ї, а й гості.

— Та ж голубці! — промовила мадам Думітреску, збентежена таким прийомом. — Ваш батько дзвонив мені.

— А в пакунку? — простогнали ми.

— Дві хлібини!

Усі, немов ошпарені, попадали на стільці.

— Що ж ви, нещасні, наробили? Цілу ніч будем їсти голубці з хлібом?

— Е... е... Та в нас є і вино, і содова вода... — спробував відповісти я.

— Та що ж це вам влізло в голову, — застогнав Васілеску.

І зчинився справжній гармидер. Тут ми признались, що мамі подобаються голубці мадам Попеску, батькові — мадам Думітреску і так далі.

— Гаразд, люди добрі, — зітхнув Попеску, — але ж і про закуску, про салат, про печеню треба було подумати...

У цю мить знову хтось подзвонив до нас.

— Хто б це міг бути? — здивувалася мама. — Ми ж нікого більше не запрошували!

— Одчини! — сказав батько.

Це була сусідка.

— Пробачте, — посміхнулася вона, — я одна вдома, чоловік у відрядженні, прийміть мене до себе на свято. Я не з порожніми руками, я теж дещо приготувала.

— Невже? — зраділи всі ми. — Неси, дай тобі боже здоров'я!

До нас повернувся добрий настрій. Через хвилину сусідка з'явилася знову. В руках у неї була велика каструля. У кімнаті запала тиша.

— Що там у тебе? — почувся здалеку чийсь несміливий голос.

— Голубці.

— Геть! — заревли всі.

Але відразу ж завернули її назад. І пішли всі разом зустрічати Новий рік до ресторану.

До речі, там були голубці — за вуха не відтягнеш!..

Саді РУДЯНУ.

Переклад з румунської.

Недавно у США викрито велику зграю поліцаїв-гангстерів. (З газет).

Мал. К ЗАРУБИ

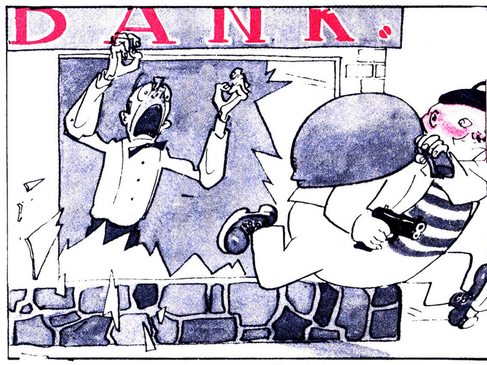

— Поліція!.. Поліція!..

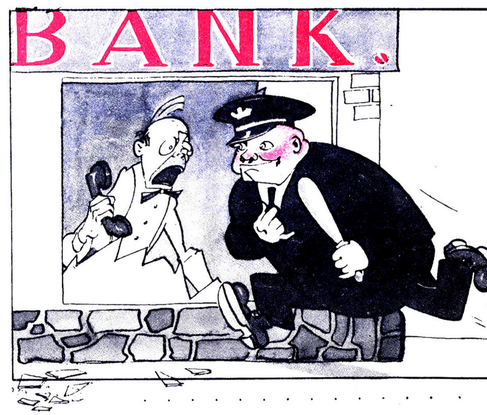

Нотатки про їхні порядки

ДИВО, ТА Й ГОДІ!..

Силкуючись врятувати колоніалізм, ослабити силу трудящих поневолених країн, католицька церква створює там клерикальні профспілки. Професійні лідери Африки — ставленики так званої Міжнародної конфедерації християнських профспілок слідом за церковниками повторюють, що африканський робітник страждає тільки від «комплексу неповноцінности», що африканець може тільки «оплакувати своє становище, не будучи спроможним ані пізнати його причин, ані усунути їх». (З газет).

Дивак той африканець! Бач,
Як тільки-но скрутна година,
Як що не так — одразу в плач,
Ніби ота мала дитина.

Сам не збагне біди причин,
Тож і не вдіє сам нічого...
Знать, вихід в нього лиш
один —
Триматися за пана свого.

А пан той, колоніаліст,
Хазяїн той — аж мліє в праці,
Сам не доп'є і не доїсть —
Все тому віддає бідаці.

Й так день за днем,
без жодних змін,
І — ані скарги, ні погрози,
Заплаче африканець — він
Йому, як мама, витре сльози...

Дивує тут лише одне:
Чом в хазяїв побита пика?
Хто їх із Африки жене?..
Оце, панове, заковика!..

ТОЧНА АДРЕСА

Під час другої світової війни серед численних агентів гітлерівської розвідки у Туреччині особливо відзначився якийсь Еліеза Бацна. Працював він так уміло й ретельно, що ним зацікавився сам генерал Гелен — шеф східного відділу фашистської розвідки.

Шпигун давав Гелену дуже цінні відомості, а гітлерівський генерал щедро розплачувався з ним американськими доларами.

Після війни з'ясувалося, що ті долари були сфабриковані в Німеччині.

Еліеза Бацна деякий час не подавав про себе жодної чутки. А оце недавно об'явився. Колишній гітлерівський шпигун удався до боннського уряду. Бацна приїхав у Західну Німеччину, в Мюнхен, і зібрав тут велику прес-конференцію. Доводи обдуреного туриста були цілком логічні: Генерал Гелен живий? Живий! До своєї старої справи повернувся? Повернувся! Отже, хай платить! Хай обнює фальшиві долари на справжні!

Хтось з учасників прес-конференції запитав Бацну, чому ж він свій позов адресував до боннського уряду. Обдурив же його гітлерівський уряд!

На це турок відповів, що досвідчені адвокати пояснили йому, що всі справи гітлерівського рейху перейняв Бонн...

Цілком слушно — обдурений шпигун не помилився адресою!

ІРЛАНДСЬКИЙ ГАРБУЗ

У Вашінгтоні вже давненько ласо поглядають на Ірландську землю! Дивляться американські стратеги на карту Ірландії і аж слину ковтають: отут можна було б ракетні бази влаштувати, там — літаки розмістити, а в ірландських портах підводні човники з «Поларісами» поставити. Ех, якби-то...

Але якраз оте «якби...» і не виходить: ірландці відхиляють залицяння заокеанського кавалера.

Заманювали Ірландців у НАТО — не вийшло! Пробували купити або в оренду взяти обнюбовані куточки республіки — теж облизня спіймали. Безпека, воля ірландцям дорожчі за американське золото!

Тоді янкі задумали з іншого бону зайти.

Першою почала газета «Нью-Йорк геральд трібюн». Вона голосно заплакала над нещасною долею безталанних Ірландців. Роз'єднала, мовляв, долямачуха їх — частина живе у себе вдома, в Ірландії, а частина — колишні емігранти — У Сполучених Штатах. Треба, забідкалася газета, допомогти нещасним ірландцям возз'єднатися в одній державі.

— Возз'єднання! Возз'єднання Ірландського народу! — підхопили у Вашінгтоні цю «великодушну» ідею «Нью-Йорк геральд трібюн». Навіть виклали свій план возз'єднання: хай ота частина Ірландців, що в Ірландії живе, приєднується до американської частини. З своєю ірландською територією. Хай Ірландія оголосить себе новим штатом США і — все!

Але Ірландці і цього разу піднесли гарбуза заокеанському женихові.

Дуже образилася на Ірландію «Нью-Йорк геральд трібюн». — Ну й народ! — скаржиться вона. — Таку блискучу ідею відхилити!..

МОЖЛИВО...

Кінець расовій сегрегації в школах південних штатів США настане тільки після 2.400 року — до такого висновку проводить аналіз темпів, з якими проводиться в життя закон про заборону дискримінації в американських школах «у можливо короткі строки».

(Газета «Паезе», Рим).

Чорні діти! Вам слід радіти:
«У можливо короткі строки»
В «білих» школах дозволять,
діти,
Вам відвідувати уроки!

Ну, а поки туди — крий боже!
Далі, діточки, від морони —
Білий дядя прибити може
«У можливо короткі строки»...
Й дуже живо! Воно й не диво —
У Америці це — можливо.

ПЛАТА ЗА СТРАХ

Восени на ярмарці у Далласі, штат Техас, відбулась виставка протиатомних бомбосховищ. Свою продукцію вихваляли десятки американських фірм — «Келсей—Хейес», «Уондер білдінг корпорейшн оф Америка», «Ленсер індастриз», «Ньюкліар чікагоу корпорейшн», «Пепсі-кола» та інші.

— Платіть за страх! — кричала реклама. — Ховайтеся від бомби!

— Тільки за 1350 доларів!

— Найкращі у світі сховища!

— Життя у розстрочку від 300 до 1.000.000 доларів!

— Купуйте бомбосховища! Не залишайте сім'ю під атомним грибом!

Хоч бери і живий у яму лізь...

Колись грабіжник виходив на дорогу, тинав під ніс мандрівникові сукуватого дрючка і розмовляв класичними афоризмами:

— Чим пахне? Могилою. Гаманець або життя!

Нині, як бачите, метод удосконалено. Тепер грабіжники залякують людей не дрючком, а ядерною зброєю. Тепер ставлять умови рекламними афоризмами. Але стара грабіжницька суть залишилася:

— Гаманець або життя!

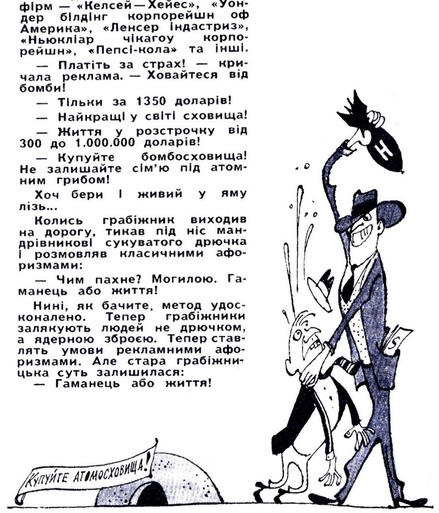

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

У зимовий період діяльність хижаків-рибогубів стала млявою, Зате пожвавішала діяльність недругів «зеленого друга». Може, це викликано тим, що «зелений друг» узимку не зелений? Невідомо...

Невідомо також, що спонукало директора Шевченківської середньої школи № 1, Червоноармійського району, Донецької області, Єгорова А. Н. наказати викорчувати парк на території школи... Викорчували кущі бузку, зрубали понад сто дерев. Чи лаври дійсних членів «Клубу губителів природи» не давали йому спокійно спати, чи що інше?.. Невідомо.

Відомо тільки, що з цього дня А. Н. Єгоров зараховується дійсним членом «Клубу губителів природи». Лаври нехай собі сплете з гілочок вирубаних ним дерев і кущів. Цими ж гілочками прикрашено його портрет (фото № 1).

Фото № 2 «Клуб губителів природи» розглянув як заяву від Г. С. Костюка, голови Роздільнянської районної ради товариства мисливців та рибалок (Одеська область), про прийом до членів клубу. Таких «заяв» він товстеленними цвяхами понаприбивав не до одного дерева. Г. С. Костюк може розраховувати на позитивне вирішення свого прохання.

Директор Ярошівського цукрового заводу (Черкаська область) Іван Іванович Панченко нічим оригінальним не відзначився. Він губить рибу і раків у річці Вись найбанальнішим способом: спускає в річку стічні води.

Проте І. І. Панченко прийнятий до клубу теж одноголосно.

* * *

В останню хвилину до редакції звернувся виконком Яготинської районної Ради депутатів трудящих Київської області з проханням негайно прийняти до клубу двох братів, громадян Бублика Я. П. та Бублика С. П., які вирубали 37 вишневих дерев на відрізаній од їхньої присадибної ділянки землі.

Повідомляємо, що обидва брати прийняті до клубу позачергово. Вони можуть висилати свої фото для публікації у вітрині «Клубу губителів природи».

ДО «КЛУБУ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ»

Від дійсних членів секції моторизованих браконьєрів.

ЗАЯВА

Просимо відкрити при клубі тир для стрільби по мішенях, що рухаються. Нам це конче потрібно для тренування. Оце недавно ми взяли колгоспну машину і всеньку ніч полювали на зайців. Трьох убили, а в четвертого не влучили! Такі ганебні випадки не поодинокі. Є серйозна небезпека, що до кінця сезону якийсь заєць виживе. Просимо вжити негайних заходів.

ПАЛАМАРЮК Г. С. — заступник голови колгоспу ім. О. Кобилянської, КРУЧКО В. П., МАРУСЕНКО М. Д. — бригадири.

Глибоцький район, Чернівецької області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Лижна прогулянка.

І МИ ОРАЛИ...

Це була звичайна супліка за всіма юридичними канонами. Угорі — прізвища позивачів, нижче — відповідачів, а ще нижче — виклад справи. Одразу було видно, що автори цього твору — люди неабиякі, а письменні та друковані.

Кандидат мистецтвознавства Яків Павлович Затинацький та мистецтвознавець Микола Іванович Мацапура вимагають судового захисту. Їх скривдили! Їхньому престижеві завдали травми!!!

Яків Павлович Затинацький та Микола Іванович Мацапура певний час працювали над упорядкуванням VII тома академічного видання творів Тараса Григоровича Шевченка. Працювали разом з іншими співробітниками Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії Академії наук УРСР. І от, коли робота вже наближалася до кінця, Яків Павлович та Микола Іванович дізнаються, що... їхні прізвища, які так багато промовляють кожному з них, стоятимуть не на титульному аркуші тома, а в передмові серед імен інших упорядників та коментаторів! Це була для обох мистецтвознавців така вразлива і болюча новина, яку не опишеш і грішним пером.

Затинацький і Мацапура гадали, що Академія наук вирішила видавати твори Шевченка, щоб відкрити світові їхні імена. Десь у глибині душі вони плекали надію, що їхні прізвища стоятимуть якщо не поряд, то в усякому разі трішечки нижче, ось наскілечки нижче імені Кобзаря. І раптом така неповага.

І от до суду надходить позов. Яків Павлович і Микола Іванович вимагають:

а) обов'язково надрукувати прізвища Затинацького і Мацапури на титульному аркуші VII тома;

б) припинити брошурування вищезгаданого тома, доки їхній позов не буде задоволений.

Члени народного суду, не розібравшись у складних пориваннях душ Якова Павловича та Миколи Івановича, намагалися було умовити авторів цього юридичного документа не затримувати випуску книги і погодитись на місце у передмові. Але все було марним: Яків Павлович і Микола Іванович воліють бути тільки затитулованими.

Не вплинув на них і той аргумент, що імена відомих учених теж друкуються у передмовах до праць, над якими ті вчені працювали. Затинацький і Мацапура хочуть літературно-мистецької слави і квит!

Не домігшись титульного місця у народному суді, Яків Павлович та Микола Іванович попросили захисту в обласному. В обласному суді теж не підтримали їхнього потягу до безсмертя. Справа надійшла до Верховного суду республіки.

Чи вдасться товаришам з Верховного суду умовити Затинацького та Мацапуру — невідомо, бо затялися позивачі не на жарт. Недарма ж ще років півтораста тому відомий французький упорядник словників П'єр Буаст сказав, що честолюбство примушує говорити навіть дурниці, аби тільки привернути до себе увагу.

Визнаємо: Буаст не помилявся.

Л. БОРИСЕНКО.

ГРАМОТІЙ

Були собі два стареньких куми. Один дуже любив своєю грамотою похвалитися. Прийде, було, в гості до кума та усе побріхує, що, мовляв, і про се, і про те в газетах пишуть.

Якось зайшов кум до нього, а він сидить з газетою в руках. Окуляри на носа почепив. Привітався кум та й питає:

— Що то ви, куме, читаєте?

— А все, про що пишуть, — відповідає.

— Та ви ж газету догори ногами перевернули.

— То не я, — відповів той, — то мені її так поштар дав, а я уже так і читаю.

Повідомив І. Д. ПОВХ з с. Немиринці, Мануїльського району, Хмельницької області.

— ХТО ЛЮБИТЬ МУЗИКУ?..

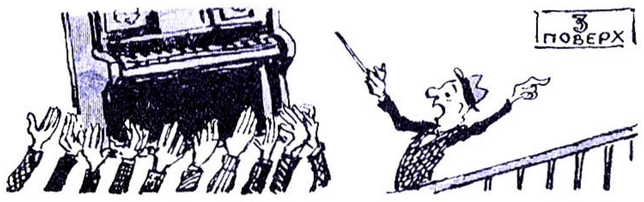

— Хлопці, — гукнув завклубом до гурту молоді, — хто любить музику, — підійміть руку!

Любителі музики зраділи: оце ж їх у музикальний гурток візьмуть. Чоловік десять руки підняли.

— Добре, — кивнув головою завклубом. — Пішли зі мною: з першого поверху на третій піаніно перенесемо.

ПОБАЛАКАЛИ

Зустрів Степан Гаврила та й гукає:

— Добридень, Гаврило!

— Доброго здоров'я! — відповідає той.

— Ну, як? — питає Степан.

— Вісім!

— Що «вісім»? — здивувався Степан.

— А що — «ну, як?»

Повідомив Ф. М. ГНАТКО з м. Севастополя, Кримської області.

ЗА ДОСВІДОМ

Зібралися голови колгоспів нашого району та й поїхали у сусідній район переймати досвід по відгодівлі свиней. Один, колишній уже голова, на зовнішній вигляд нагадував гоголівського Івана Никифоровича: очі поховались, вушки малесенькі, шиї немає, а взагалі — заплив жиром чоловік.

От він і питає у передовика:

— Як ви їх доглядаєте, що вони у вас такі гарні?

Передовик подивився уважно на нього та й каже:

— Якби ви так доглядали свиней, як себе, то не варто було б їздити досвід переймати.

Повідомив О. С. КОШИК з с. Комаргород, Томашпільського району, Вінницької області.

ДІДОВА ГОСТИНА

Жили собі в одній хаті дід з бабою. Дітей у них не було. Самі-самісінькі. Якось у неділю захотілося дідові трохи розважитися.

— Давай, — каже він бабі, — пограємо з тобою «в гостей». Умовимось так: у цій хаті ти живеш, а я буцімто щойно до тебе в гості прийшов.

— Добре, — згодилась баба.

Дістала вона з полиці млинці, щоб почастувати «гостя», поставила їх на ослін, а сама метнулася до льоху за сметаною.

У розчинені ж двері тим часом ускочив їхній собака та зразу ж і допався до тих млинців. Дід бачить, що собака їсть млинці, та не знає, як йому поводити себе в таких обставинах: він бо ж гість тепер у баби.

Заходить баба в хату. А дід їй доповідає:

— Ваш собака млинці з'їв.

Ех, тут баба як схопить макогона та як замолотить ним по дідовій спині! Та все примовляє:

— А де ж твій собака був?! А де ж твій собака був?!

На тому й скінчилася дідова гостина.

Повідомив Б. М. МИРОНЕНКО з м. Таганрога, Ростовської області.

„НЕБЕЗПЕЧНИЙ АГІТАТОР“

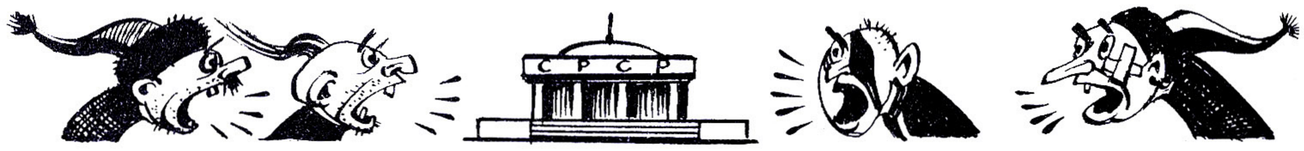

Олександр Адамович Шпачук, робітник Київського верстатобудівного заводу імені М. Горького, приїхав у канадське місто Монреаль на відкриття міжнародного ярмарку.

— Радянський Союз уперше брав участь у цьому ярмарку, — розповідає Олександр Адамович. — І вперше на ньому було порушено давню традицію. Ярмарок завжди відкривався з французького павільйону. Але цього разу відкрився з нашого, радянського — такий великий інтерес викликають товари з СРСР. Щодня до нас приходило 18—25 тисяч відвідувачів. Особливо багато було серед них емігрантів з України та Білорусії. Все їх цікавило на ярмарку, все викликало захоплення.

Але були між відвідувачів і шукачі політичних скандалів, спеціалісти по дешевих сенсаціях. Вони спали і бачили свою брудну націоналістичну рептильку з сенсаційним матеріалом: «Робітник-наладчик з поневоленої України викриває!» І приставали до радянського робітника з провокаційними запитаннями:

— Пане Шпачук, чому ви носите червоний значок, а не жовто-блакитний? Ви ж українець?

Хотілося Шпачукові відповісти міцним, з перцем словом, але ж не можна — чужа земля, чужі закони. Треба було відповідати дипломатично:

— Червоний колір мені більше до вподоби. Не повірите, я за нього на фронтах бився!

— Ай-яй! Невже пан Шпачук піднімав руку навіть на бандерівців?

— Ще як! І, знаєте, рука не втомилася. Шкодую тільки, що ви вчасно втекли за океан. А то б зараз ми не мали з вами цієї приємної розмови...

Інший, надто допитливий панок заходить з другого боку. Він починає з галасливих обвинувачень:

— Ви не шануєте національну історію! Ви забули історичних діячів!

— Кого, наприклад?

— Наприклад, Симона Петлюру! Чому у Києві немає жодної вулиці імені Петлюри?

— Ваша правда — чого нема, того нема, — скрушно розводить руками Шпачук. — Ото надумали вшанувати пам'ять Симона і назвати його ім'ям одну вбиральню на Хрещатику. Але самі злякалися: ніхто ж туди не піде! Таких цінителів Петлюри, як ви, у нас немає...

Крутилися інтерв'юєри, як воші на гребінці, але сенсації у них так і не вийшло.

Тоді з'явився ще один пан-добродій. Пихкає сигарою і запитує:

— Чого ви тичете нам під ніс верстати і трактори? А ракети, либонь, ховаєте?

Шпачук одбрив і цього:

— Треба буде, дехто і їх під носом побачить. А вам я от що скажу: тут не клуб для наклепників, а ярмарок. Сюди приходять не агітувати, а купувати. Правда, ви нічого не купите, бо й самі з голови до п'ят куплені.

— Я, напевне, можу більше купити, ніж ви, — запихкав сигарою пан-добродій. — Ви, очевидно, з тих робітників, яким добре платять. Передовик, як у вас говорять! А яка у вас квартира, якщо не секрет? Скільки в ній кімнат?

— Дві.

— Бачите! А у мене — аж сім!

Але в цю мить хтось із присутніх вніс несподіваний коректив:

— Бреше і не скривиться! Я ж знаю, де він живе: у сараї, під сходами. Вонюча хижа — от всі його апартаменти! І сигару, мабуть, узяв напрокат!

Один француз з гнівом додав:

— Я півроку шукаю роботу. А оці запроданці без роботи не гуляють: у кожного хазяїна повинен бути свій собака!

Одинадцятого жовтня Олександр Шпачук вилетів у Москву на XXII з'їзд КПРС, делегатом якого він був обраний.

Націоналістичне охвістя в Канаді негайно поширило чутки, що Шпачук ніякий не робітник, а небезпечний червоний агітатор. Мовляв, приїхав підривати демократію, але щось не теє ляпнув, і жорстокі комуністи закатали його аж у Сибір!

Оце недавно я бачив «каторжанина» Шпачука у Києві. Він гуляв по схилах Дніпра під конвоєм дружини. «Небезпечний агітатор» і мене підбив передати його побажання колишнім інтерв'юєрам:

— Співай, дядьку, вона довга!

Я. ЮРАСЬ.

БАРБОС

(БАЙКА)

В однім дворі, у кицьки чи кота
Барбос одгриз розкішного хвоста.
За хуліганство це, за лють до всіх сліпу, —
Два тижні вже сидів кудлатий на цепу...
На третій як завиє, як заплаче:
«Даю я слово всім собаче,
Що і не гавкну ні на кого,
Лиш ланцюга зніміть оцього...»
Прохання це до відома взяли.
Ошийника, намордника зняли.
І весело ж герой на світ поглянув білий!
Аж тут, де не візьмись, Котяра потерпілий,
Іде собі ледь чутною ходою...
Наш пес на мить завмер...
А потім загарчав: «Ага, тепер-р-р...
Я поквитаюся з тобою...»
І вухо відкусив Котяці...

Повірили, як кажуть, злій собаці!

Микола ЯРОВИЙ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Не стріляйте, братці, ми його живцем візьмемо!..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

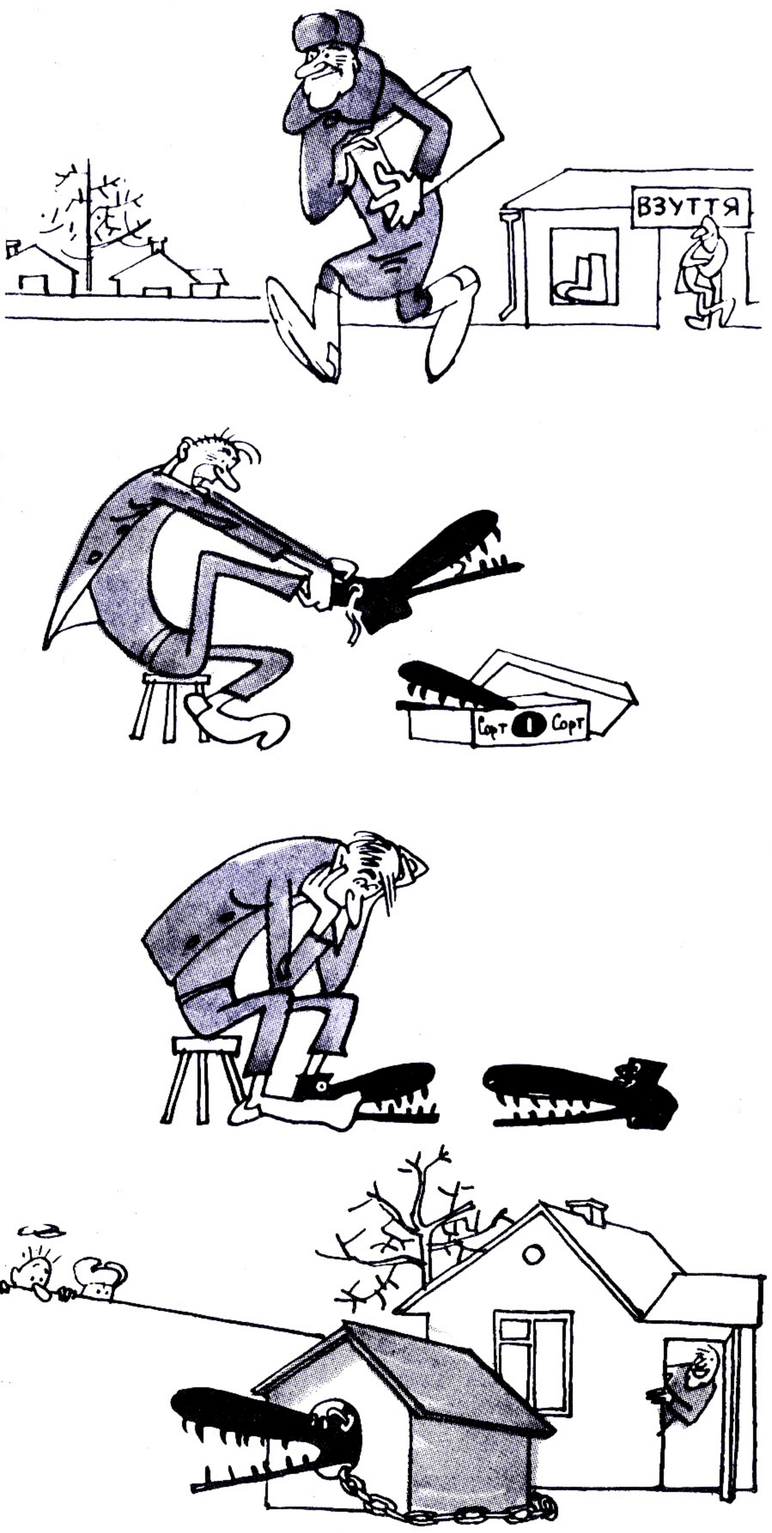

Як можна використати браковану продукцію Дніпропетровської взуттєвої фабрики «Дніпро».

ТА, ОДНАК...

Дуже ми ображаємось на Одеську музичну фабрику. Справа в тому, що купили ми домровий оркестр їхнього виробництва. На кожному інструменті етикетка «Прима», але з 15 домр у 9 не годяться кілочки для натягання струн, у багатьох перекошені грифи. Є й інші дефекти...

(З листа учасників художньої самодіяльності Бобруйського машинобудівного заводу (БРСР).

Я вам не скажу за всю Одесу,
Вся Одеса — гарна... Та, однак,
Мусим сповістити через пресу,
Що й в Одесі випускають брак.

К. ЮР.

ПЕРЧАНСЬКІ КОНСУЛЬТАЦІЇ З ПИТАНЬ РАЦІОНАЛІЗАЦІЇ

Досі було відомо, що звичайне господарське мило служить людству своїми хімічними якостями. Та хімія хімією, але й про фізику забувати не треба.

Що станеться, приміром, якщо у брусочок господарського мила додати кілька кусочків дроту та трісочок?

Тоді у мила відразу з'являться нові фізичні якості. Ото буде прання, так прання! Бруд од тканини наче зубами буде відгризатися.

На жаль, перчанське бюро раціоналізації не має ще докладної технологічної документації на виготовлення такого хіміко-фізичного мила. Хто хоче одержати більш докладну консультацію про його виробництво, мусить звертатися до технологів Харківського милкомбінату.

На цьому комбінаті вже почали освоювати таке мило. Кожен його брусочок прикрашено маркою комбінату «ХМК» і цифрою «72%».

Невідомо тільки, скільки процентів тут припадає на дріт і тріски, а скільки на решту компонентів.

Трохим ШЕСТЕРНЯ.

Перчанський Телевізор

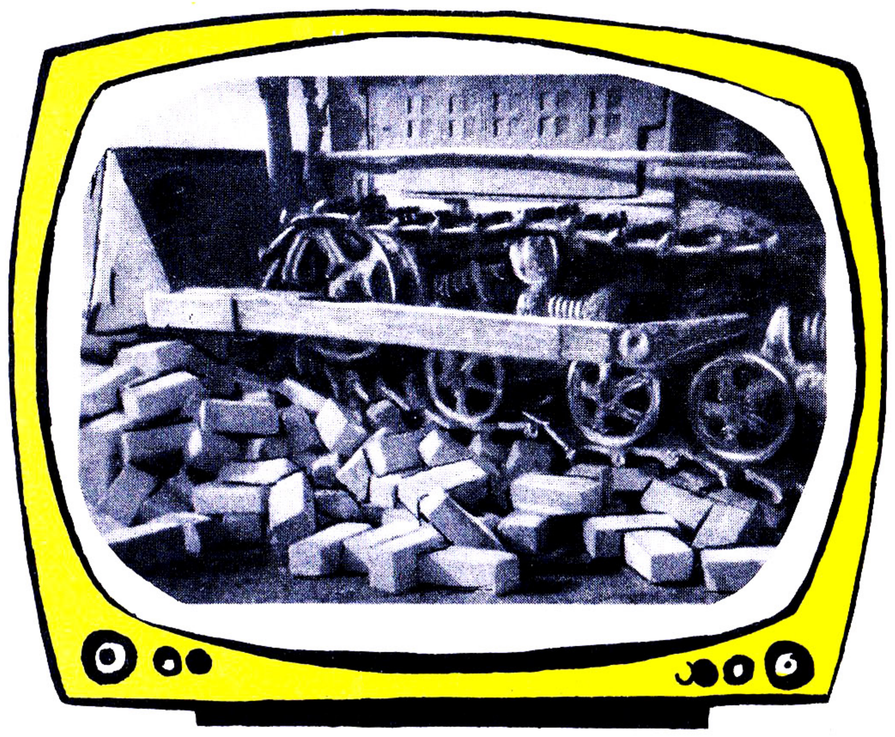

Нашу новорічну телепередачу ми починаємо з популяризації передового досвіду транспортування цегли.

Що робити з цеглою, яку треба перевезти з одного місця на інше?

Одні беруть у руки носилки і... Але про цей метод ми і говорити не будемо, бо він уже давно оджив своє. Інші вантажать цеглу на машину і... Але це теж не останнє слово техніки, і популяризувати його ми не збираємося.

Найостанніше слово у транспортуванні цегли проголосив недавно т. Резін — начальник запорізького будівельного управління № 2. Він транспортує цеглу бульдозером. Підведе, як оце ви бачите на екрані, бульдозера до цегли, розжене його, штовхне, і — пішло, поїхало. Аж пилюга хмарою стелеться!

Пилюга ця між іншим, не звичайна. Це перетерта на порох гусеницями бульдозера цегла.

Ось яке слово в техніці транспортування цегли сказав т. Резін.

На цьому ми закінчуємо передачу.

До побачення, товариші! До наступного телебачення!

Любий Перче

Раді тобі повідомити, що ми приступили до виготовлення спеціальних меблів для керівників Ємільчинського лісгоспзагу (Житомирщина). Меблі виготовляються з дерева, заготовленого ємільчинцями...

Даємо, Перче, стопроцентну гарантію, що вони на тих меблях довго не всидять (сучки будуть муляти) і більш активно заготовлятимуть справжню ділову деревину.

Бо те сукувате паліччя, яке вони нещодавно прислали нашому Сколівському ліспромкомбінатові, як сировину для меблів, навіть на дрова не годиться.

Г. СЛИВКА.

м. Сколе, Львівської області.

Місяців кілька тому я написав тобі, що у нас на лісоскладі шахти «Ломоватка-Південна» нехтують механізацією праці: без діла стоїть козловий кран КК4-75, а робітники тим часом вручну переносять важкі дерев'яні колоди. Трест «Кадіїввугілля» швидко реагував на цей сигнал. Заступник керуючого трестом т. Мильников сповістив тобі, що вжито відповідних заходів і кран тепер «перебуває в робочому стані».

Готовий присягти, що т. Мильников написав тобі чисту правду: кран тепер справді «перебуває в робочому стані», але... стоїть без діла, а вся робота на складі, як і раніше, проводиться вручну.

Чи, часом, не в такому ж «робочому стані» перебуває у тресті «Кадіїввугілля» і заступник керуючого т. Мильников?

М. БОВСУНОВСЬКИЙ.

Алчевський район,
Луганської області.

Якщо в тебе є перченята, то попереджаємо — не купуй їм кульку на гумці виробництва Одеської фабрики іграшок, а то, чого доброго, перченята наберуться такої біди, як наші діти.

У нас, у Броварському культмазі продаються такі сріблясті кульки. Ударить дитина по ній, а вона скік-скік... Цікава іграшка. Та вся біда в тому, що тільки ця кулька підскочить, сріблястий папір лопається, і тирса дітям у вічі летить.

Тож, Перче, спитай у дирекції Одеської фабрики іграшок, чи немає в них якогось іншого матеріалу для заповнення кульок. А якщо там скажуть, що вони добротну продукцію виробляють, не вір, то вони тобі в очі тирсу пускають.

БРОВАРСЬКІ МАМИ.
Київська обл.

Хочу подати свою пропозицію щодо назви однієї з вулиць Дніпропетровська. Пропоную назвати її вулицею Темною або вулицею Хоч Око Виколи. Якщо ти, Перче, завітаєш на цю вулицю ввечері, все одно теперішньої назви не побачиш — там немає жодного ліхтаря. І мені неясно — чому вулиця носить назву Ясна?

Ю. ЛИПКІН.

Ти, певне, ще не забув казочки про те, як простодушний ведмідь колись у спілці з хитрим чоловіком обробляв город і що з того вийшло... Отож, не будемо ми тієї казочки переказувати. Краще розповімо тобі на цю тему сучасну бувальщину.

Цього разу дія відбувалася не на городі, а на будівництві Більче-Золотецької ГЕС. Хоч ГЕС ту споруджено на території Борщівського району, але грошову і трудову участь в її будівництві брали і ми, колгоспники артілі ім. Дзержинського, Заліщицького району.

Та ось ГЕС здали в експлуатацію. Спалахнули електричні вогні і... почалося щось дуже схоже на згадану казочку. Борщівські керівники дали світло «своїм» підприємствам і колгоспам — навіть тим, які не брали участі в будівництві, а нам — «чужакам» — великодушно дозволили користуватися тінню.

Чи не здається тобі, Перче, що ця неприємна тінь падає на борщівських керівників і досить виразно підкреслює деякі тіньові сторони їх керівництва...

Ф. РУДИК,
бухгалтер колгоспу ім. Дзержинського.

Заліщицький район,
Тернопільської області.

Мал. О. СОЇНА (Дніпропетровськ)

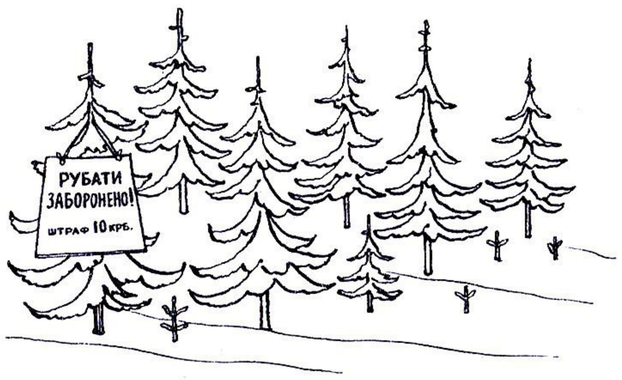

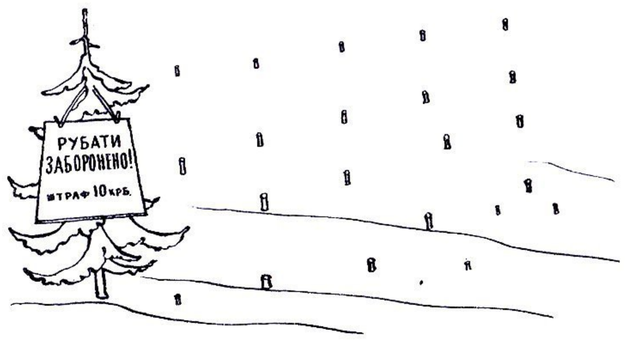

Без слів.

ДРУЖИНА РИБАЛКИ

Мал. В. ГОРБАЧОВА.

— Мій чоловік піймав учора отакенну щуку!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Урятувався.

perec-ua.
perec-ua.

ЗАСПОКОЇВ

Мал. Л. БОЙКА

— От чорт! Мало не задавив мене.
— Так це ж він тільки вчиться.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

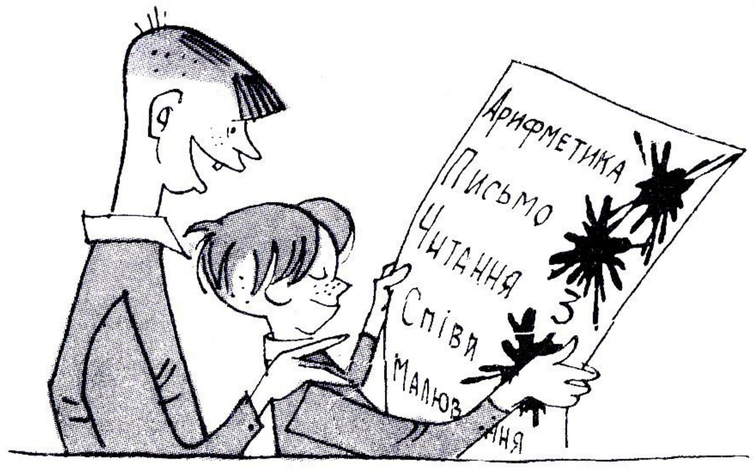

— А двійок у тебе вже не видно.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Футболісти.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У «Перці» № 17 за 1961 р. було вміщено фейлетони **«Про торговельну сітку та її роботу влітку»** і **«Навіщо шафі ніжки?»**, в яких критикувалися недоліки та порушення в роботі споживчої кооперації Хмельницької області.

Заступник голови правління Укоопспілки т. Репрінцев повідомив редакцію, що факти, наведені у фейлетонах, були перевірені працівниками Укоопспілки на місці. Наслідки перевірки було обговорено на засіданні правління Летичівської, Ружичнянської, Віньковецької райспоживспілок та на засіданні правління Хмельницької облспоживспілки. За порушення строків проведення інвентаризації товаро-матеріальних цінностей та відсутність у торговельній мережі товарів поширеного попиту на відповідальних осіб накладено стягнення.

Правління Укоопспілки поставило перед Держпланом УРСР питання про збільшення виробництва ряду товарів поширеного попиту і подало заявку на поставку їх у 1962 році.

★ Перцеві написали листа про те, що начальник станції Хорол Федоренко І. М. пиячить на роботі, ображає підлеглих, зловживає своїм службовим становищем.

Як повідомило управління Південної залізниці, наведені в листі факти ствердились. Федоренка з посади начальника станції знято.

★ Працівники Харківського комбінату «Укрторгреклама» написали до редакції про те, що директор комбінату Хизов не відповідає своєму призначенню.

Секретар Харківського міськкому КП України т. Трусов повідомив редакцію, що лист працівників комбінату «Укрторгреклама» відповідає дійсності. За незадовільне керівництво комбінатом Хизова з роботи знято.

★ Відвідувачі Олександрівської (Кіровоградська обл.) чайної та закусочної № 2 написали Перцеві про те, що їх погано обслуговують, обраховують, годують одноманітними несмачними стравами. Райспоживспілка, якій не раз скаржилися на порядки в чайній та закусочній, на скарги не реагує.

Після втручання Перця питання про роботу чайної та закусочної розглянуло правління райспоживспілки. Завідуючого чайною Чубенка з роботи знято, а завідуючій буфетом Овчаровій оголошено догану з останнім попередженням.

★ З артілі «Світанок» (Червоноармійський район) нам написали про аморальну поведінку бригадира рільничої бригади Шевця М. П. та про те, що він грубо ставиться до колгоспників.

Секретар Ровенського обкому КП України т. Солейко П. повідомив редакцію, що наведені в листі факти ствердились. Первинна організація розглянула питання про поведінку члена КПРС Шевця і наклала на нього суворе партійне стягнення. Рішенням правління колгоспу Шевця з посади бригадира знято.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». **Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19.** Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (468) (на украинском языке). Підписано до друку 21. XII. 1961 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 34841. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 7982. Тираж 300 000 прим.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ,
опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Ціна 10 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

З ОДНОГО ЧЕРЕПКА